

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

ΛΑΜΠΡΟΥ ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου – Καθηγητού

Στη δύστηνη εποχή της «Νέας Εποχής», στην οποία σπρώχτηκε βίαια η ανθρωπότητα τα τελευταία χρόνια, γινόμαστε, χωρίς να το θέλουμε, μάρτυρες μιας απίστευτης και πρωτόγνωρης κακοποίησης της ιστορικής επιστήμης. Οι ιστρουχτορες, τα μισθωμένα και μη όργανα της νεοεποχίτικης λαίλαπας, προκειμένου να στήσουν το άθλιο τσαντίρι του αποκρυφισμού στο σύγχρονο κόσμο δε διστάζουν να προβούν στις πιο ακραίες μορφές παραποίησης της ιστορίας. Όλοι όσοι σπουδάσαμε την ιστορία και ασχολούμαστε με ιστορικά θέματα μένουμε άναυδοι με αυτά που συμβαίνουν γύρω μας. Και δε μιλάμε για «αμφισβητούμενα» ιστορικά γεγονότα, αλλά για παραποίηση αυτών των ίδιων των ιστορικών πηγών, που κανένας σοβαρός ιστορικός δε διανοήθηκε να αμφισβητήσει ως τώρα!

Πρωτοπόροι σε αυτή την ανίερη ιστορική παραχάραξη είναι οι λεγόμενοι «αρχαιολάτρες», δηλαδή οι νεοεποχίτες νεοπαγανιστές, οι οποίοι προκειμένου να στηρίξουν την αφύσικη στροφή τους στα ξεχασμένα αρχαία παγανιστικά θρησκευόμενα, προβαίνουν σε τέτοιου είδους ενέργειες. Είναι προφανές ότι η προβολή της αρχαίας ειδωλολατρίας στη σύγχρονη εποχή δημιουργεί αναμφίβολα αποστροφή, εξαιτίας των πρωτόγονων στοιχείων της. Για να γίνει δεκτή ένας τρόπος υπάρχει: Να εξωραϊστεί, αφού καταχωνιαστούν τα αποβλητέα στοιχεία της. Να παρουσιαστεί ο αρχαίος παγανισμός ως «μια λαμπρή θρησκεία, η οποία τέθηκε στο περιθώριο με τη βία από τη θρησκεία της ερήμου, το Χριστιανισμό». Αυτός είναι και ο απώτερος στόχος τους: να χτυπηθεί ο Χριστιανισμός με όποιο τρόπο, όσο βρώμικος και αν είναι! Αυτή είναι η κύρια αιτία της ιστορικής παραποίησης από τους ονειροπόλους νοσταλγούς των αρχαίων ειδώλων και της πρωτόγονης δεισιδαιμονίας, η οποία μάλιστα ανηλεώς τις αρχαίες κοινωνίες!

Δε σταματά βεβαίως η παραποίηση της ιστορίας στον εξωραϊσμό της αρχαίας θρησκείας, αλλά προχωρά στην ιστορική πλαστογραφία και των μετέπειτα χρόνων προκειμένου να «φανεί» ο Χριστιανισμός «ως μια φρικτή συνωμοσία των Εβραίων για να κατακτήσουν την ανθρωπότητα», τόσο απλά! Το απύθμενο μίσος τους κατά του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και της Εκκλησίας Του, το

οποίο συχνά αγγίζει τα όρια της ψυχοπαθολογίας, τους οδηγεί σε απaráδεκτες παραποιήσεις ιστορικών γεγονότων και τους εξωθεί σε απίστευτες παράλογες ενέργειες. Η κύρια επιδίωξη της «Νέας Εποχής» για το γκρέμισμα του Χριστιανισμού, γίνεται πράξη από τους νεοπαγανιστές! Άλλωστε δεν είναι τυχαίο ότι η «δεξαμενή» από όπου αντλούν την «αντιρρητική» γραμματεία τους και η βιβλιογραφία που χρησιμοποιούν ανήκουν σε συγκεκριμένα αντιχριστιανικά κέντρα του εξωτερικού!

Για να «αποδείξουν» ως «σκοταδιστική» τη χριστιανική εποχή, πασχίζουν να εξωραΐσουν την αρχαία προχριστιανική περίοδο, φυσικά με πλαστογράφηση της ιστορίας. Αυτός ο πλαστογραφημένος εξωραϊσμός φθάνει σε ακρότητες που αγγίζουν τελικά τη γελοιότητα. Παρουσιάζουν την αρχαία εποχή ως μια ιδανική ιστορική περίοδο, κατά την οποία οι άνθρωποι βίωναν μια απερίγραπτη ευτυχία και μοναδική ευδαιμονία. Αρνούνται τα κοινωνικά προβλήματα, τη δουλεία (την οποία «βάπτισαν» μισθωτή εργασία!), την πλήρη απαξίωση της γυναίκας, τους φονικούς πολέμους, τις αδιάκοπες εμφύλιες συρράξεις, τα αβυσσαλέα μίσση μεταξύ των πόλεων κρατών, τις πάμπολλες γενοκτονίες και μάλιστα εκείνες που είχαν θρησκευτικό χαρακτήρα, την απίστευτη μισαλλοδοξία και το θρησκευτικό φανατισμό, τις αμέτρητες διώξεις και δολοφονίες των σοφών και επιστημόνων, οι οποίοι δε συμφωνούσαν με τις σκοταδιστικές και δεισιδαίμονες αντιλήψεις του μαύρου ειδωλολατρικού ιερατείου και άλλα πολλά αρνητικά στοιχεία της αρχαιοελληνικής κοινωνίας. Βεβαίως και δε θα αρνηθούμε την όποια θετική προσφορά σοφών, ποιητών, καλλιτεχνών, συγγραφέων, νομοθετών κλπ. στη διαμόρφωση ενός πολιτισμού. Μόνο που αυτός ο πολιτισμός ανήκε στους ολίγους «αριστοκράτες», ο οποίος ελάχιστα ή καθόλου επηρέασε πρακτικά την καθημερινή ζωή της μεγάλης πλειοψηφίας των ανθρώπων και τους κοινωνικούς θεσμούς, καθ' ό,τι, αποδεδειγμένα, συνέχιζαν να είναι απάνθρωποι ως το τέλος της αρχαιότητας!

Στο σύντομο αυτό πόνημά μας θα σταθούμε σε μια μόνο αρνητική πτυχή της αρχαιοελληνικής κοινωνίας: τις πάμπολλες θρησκευτικής φύσεως γενοκτονίες, που λάμβαναν χώρα καθ' όλη τη διάρκεια της αρχαιότητας. Επιλέξαμε αυτή την πτυχή για

να αντικρούσουμε την ιστορική κακοποίηση από τους νεοπαγανιστές, οι οποίοι υποστηρίζουν πως ο Χριστιανισμός είναι θρησκεία του μίσους και ότι δήθεν «επιβλήθηκε με τη βία στους λαούς, κατέστρεψε την πολιτιστική τους πορεία και βύθισε την ανθρωπότητα σε μόνιμο σκοτάδι εδώ και δύο χιλιετίες», ότι δήθεν «ευθύνεται για ατέλειωτες γενοκτονίες και εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας»! Θα αποδείξουμε περίτρανα πως το «προνόμιο» των θρησκευτικών γενοκτονιών ανήκει κατά κύριο λόγο στους παγανιστές προγόνους μας (δυστυχώς)!

Η ιστορία της αρχαίας Ελλάδος είναι δυστυχώς ένα συνεχές θέατρο πολεμικών συγκρούσεων και εμφύλιων σπαραγμών. Ουδέποτε υπήρξε απόλυτη ειρήνη πολλώ δε μάλλον συμφιλίωση στον ελλαδικό χώρο. Αβυσσαλέο και αγεφύρωτο μίσος κυριαρχούσε στις περισσότερες πόλεις – κράτη μεταξύ τους! Ορισμένες από αυτές υπήρχαν μόνο για να πολεμούν, όπως η στρατοκρατική Σπάρτη, στην οποία οι πολίτες ήταν ισόβιοι ενεργοί στρατιώτες, ορκισμένοι να σπέρνουν τον όλεθρο στους άλλους Έλληνες!

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Από την εικοστή ως την ενδέκατη προ Χριστού εκατονταετηρίδα έχουμε την κάθοδο στην Ελλάδα των λεγόμενων «ελληνικών φύλων» (Αχαιών, Ιώνων, Δωριέων). Πρόκειται για βαρβαρικές ορδές Αρίων, οι οποίοι φέροντας όπλα μεταλλικά επιτέθηκαν στα λεγόμενα «προελληνικά» γηγενή φύλα (Πελασγούς, Κάρες, Τηλεβόες, Τάφιους, Λέλεγες, κλπ), τους οποίους, αφού κατέκτησαν, τους εξόντωσαν! Δεν άφησαν λίθο επί λίθου. Κατεδάφισαν τα ιερά τους, εξαφάνισαν τις πόλεις τους, ξεθεμελίωσαν τα κάστρα τους, κατέστρεψαν τον πολιτισμό τους. Ο Ηρόδοτος μας δίνει μια μικρή εικόνα της γενοκτονίας των Πελασγών στην Αττική (Ηροδ.6,137). Το χειρότερο από όλα: τους επέβαλαν τη θρησκεία τους, το δωδεκάθεο, που δεν είναι τίποτε άλλο από τη λατρεία των φυσικών φαινομένων των λαών της πανσπερμίας των ινδοευρωπαίων! Ο μέγιστος ιστορικός του 20^{ου} αιώνα Άρλοντ Τόϋμπη ομιλεί για **«καθαιρεθείσες θεότητες»** των «προελλήνων» (Α. Τόϋνμπη, Σπουδή της Ιστορίας, μετ. Ν. Παπαρρόδου, Αθήναι 1962, σελ.34). Επίσης ο μεγαλύτερος μελετητής της αρχαιοελληνικής θρησκείας Σουηδός καθηγητής Μ. Ρ. Nilsson έγραψε πως **«η αλλαγή της θρησκείας δεν έγινε ασφαλώς χωρίς συγκρούσεις ανάμεσα στους παλιούς και νέους θεούς. Υποτίθεται ότι ο μύθος της**

πάλης των τιτάνων και του Κρόνου με το Δία και τους θεούς του Ολύμπου καθρεπτίζει αυτή τη σύγκρουση θρησκειών» (M.P. Nilsson, Ιστορία της αρχαίας Ελληνικής Θρησκείας, μετ. Αικ. Παπαθωμοπούλου, Αθήνα 1977, σελ. 30). Ήταν τέτοιο το μέγεθος της καταστροφής που δε μπορούμε να γνωρίζουμε ούτε το ελάχιστο για τη θρησκεία των «προελλήνων». Οι διάφορες «τιτανομαχίες» και «θεομαχίες» της μυθολογίας, όπως αναφέρει ο καθηγητής M. P. Nilsson, αντικατοπτρίζουν ακριβώς αυτή τη φρικτή ιστορική περίοδο!

Όσοι από τα εκατομμύρια των «προελλήνων» δε σφάχτηκαν, έγιναν δούλοι, όπως για παράδειγμα οι ειλώτες της Λακωνικής! Προδωρικά η Σπάρτη ονομαζόταν Θεράπνη (Θουκ.Ι,18. Ισοκρ. Πανυγ.16. Στραβ. C481). Οι αρχαιολόγοι ανακάλυψαν τα ερείπιά της, όπου βρήκαν έκδηλα τεκμήρια πυρπολήσεώς της από τους βάρβαρους εισβολείς Δωριείς. Οι αρχαίοι κάτοικοί της Λέλεγες, Κάδμιοι (Σπαρτοί) και Μινύες αμύνθηκαν γενναία, όμως στο τέλος κατακτήθηκαν. Όσοι γλίτωσαν από απάνθρωπες σφαγές των άγριων δωρικών στιφών αποτέλεσαν την δύσμοιρη τάξη των ειλώτων στη Λακωνική (ΜΕΕ,τομ.ΚΒ',σελ.200) τους Πενέστες στη Θεσσαλία, τους Αφαμιώτας στην Κρήτη κ.ο.κ.

Αφού εγκαταστάθηκαν στον ελληνικό χώρο, και αφού τελείωσαν τη γενοκτονία με τους «προέλληνες», εδραίωσαν τη βάρβαρη θρησκεία τους, η οποία είχε πάρει χαρακτήρα προσωποποιημένων φυσικών δυνάμεων («θεών»). Ο Άρλοντ Τόϋμπη τη χαρακτηρίζει ως **«πρωτόγονο φυλετική θρησκεία της ελληνικής κοινωνίας»** (Α. Τόϋμπη, όπου ανωτ.σελ.363). Τα διάφορα «ιερά», τα οποία άρπαξαν από τους «προέλληνες» τα ιδιοποιήθηκαν τα πανίσχυρα ιερατικά γένη. Τα ιερατεία, τα οποία κατά κανόνα ταυτίζονταν με τις βασιλικές εξουσίες, δηλαδή οι ίδιοι γινόταν και βασιλείς, κανόνιζαν τη ζωή των πολιτών. Ήταν τέτοιο το πάθος τους για χρήμα και δόξα, που συχνά προκαλούσαν πολεμικές συγκρούσεις, οι οποίες κατέληγαν συχνά σε γενοκτονίες. Μια από αυτές είναι η γνωστή εκστρατεία κατά των Αθηνών του αδίστακτου Θράκα ιερέα Εύμολπου, γενάρχη του ιερατικού γένος των Ευμολπιδών, του ελευσίνιου «ιερού» τον 7^ο π.Χ. αιώνα. Αυτός ο στυγερός φονιάς, ο οποίος είχε την εύνοια των «θεών», στρατολόγησε πληθώρα

πολεμιστών, στο όνομα της απαίσιδας ψευτοθεάς Δήμητρας και επιτέθηκε στην Αθήνα. Η μυθολογία μας διασώζει εκατόμβες αθών θυμάτων πολιτών, και πληθώρα ανθρωποθυσιών για να σωθεί η πόλη. Τελικά σταμάτησε η γενοκτονία, όταν η ληστρική ιερατική συμμορία κατοχύρωσε τα ασύλληπτα προνόμιά της!

Ο τρωικός πόλεμος (1119-1109 π.Χ.) ήταν και αυτός ένας θρησκευτικός πόλεμος, ο οποίος κατέληξε σε πραγματική γενοκτονία των κατοίκων του Ιλίου. Ξεκίνησε από τα γελοία παιχνιδίσματα των «θεών», οι οποίοι εξώθησαν τους Αχαιούς να εκστρατεύσουν εναντίον των Τρώων. Ο Όμηρος γράφει στην Ιλιάδα πως μαζί με τους θνητούς πολεμούσαν και οι «θεοί» στα αντίπαλα στρατόπεδα! Τελικά με τη «βοήθεια» των «θεών» κατασφάχτηκαν χιλιάδες άμαχοι, άλλοι πουλήθηκαν ως δούλοι, άλλοι σύρθηκαν αιχμάλωτοι στην Ελλάδα και άλλοι έφυγαν στην εξορία (Αινείας). Αδιάψευστο ντοκουμέντο οι υπέροχες τραγωδίες: «**Τρωάδες**» και «**Εκάβη**» του Ευριπίδη, οι οποίες διασώζουν την ασύλληπτη θρησκευτικής φύσεως γενοκτονία των Αχαιών κατά των ειρηνικών Τρώων! Φτάνει μονάχα να αναφέρουμε την περίπτωση της υπέροχης βασίλισσας Εκάβης, την οποία, αν και ανυπεράσπιστη και όντας μεταμορφωμένη από τους «θεούς» σε σκυλί, την λιθοβόλησαν με ιδιαίτερη αγριότητα και την σκότωσαν οι λάτρεις των ολυμπίων ψευτοθεών Αχαιοί!

Τρομερή και απάνθρωπη γενοκτονία προξένησαν για αιώνες στην Ελλάδα οι λάτρεις του φρυγικού «θεού» Σαβάζιου, ο οποίος μετονομάστηκε σε Διόνυσος και «υιοθετήθηκε» γιος του Δία. Η οργιαστική διονυσιακή λατρεία, εισέβαλε στον ελληνικό χώρο από τη Θράκη. Εκεί αναμείχτηκε με άλλα ντόπια βίαια και απολίτιστα θρησκευτικά στοιχεία, όπου δημιουργήθηκε ο ορφισμός, ως μια νέα θρησκεία και άρχισε να εξαπλώνεται σε όλη την Ελλάδα, από τον 8^ο π. Χ. αιώνα. Οι φανατικοί λάτρεις του φρυγικού «θεού» των οργίων και της κραιπάλης, διέδιδαν τη νέα θρησκεία με πρωτοφανή βιαιότητα. Όσοι αρνούνταν να τη δεχτούν και να συμμετάσχουν στα εμετικά όργια κατασφάζονταν ως εχθροί του νέου «θεού»! Μια μικρή εικόνα αυτής της τρομερής γενοκτονίας μας δίνει ο μεγάλος τραγικός ποιητής Ευριπίδης στην τραγωδία του «**Βάκχες**»!

Οι τρεις φοβεροί μεσσηνιακοί πόλεμοι, (743-723, 685-667, 464-454) οι οποίοι αποδεκάτισαν την Πελοπόννησο, είχαν σαφώς και θρησκευτικό χαρακτήρα (Μεγάλη Ελλ. Εγκυκλ. Φοίνιξ,

τομ.Θ',σελ.768). Εκτός από τις θυσίες Σπαρτιατών και Μεσσηνίων στους κοινούς «θεούς» τους έλαβαν χώρα και φρικτές ανθρωποθυσίες, όπως τα **«εκατομόνια»**. Επίσης με συμβολή του ψευτομαντείου των Δελφών θυσιάστηκε η κόρη του βασιλιά των Μεσσηνίων Αριστομένη για να νικήσουν τους Σπαρτιάτες εισβολείς, χωρίς αποτέλεσμα. Γινόταν ακόμα αμέτρητες θυσίες αιχμαλώτων στο Ιθωμάτα Δία, κλπ. Η πρώτη αψιμαχία συνέβη στο «ιερό» της Λιμναίας Αρτέμιδος στον Ταΰγετο, όπου κατασφάχτηκαν αμφοτέρωθεν μέσα και έξω από το ναό! Αυτή είναι μια τρανταχτή απόδειξη της θρησκευτικής υφής των πολέμων στην αρχαία Ελλάδα! Τελικά, ύστερα από τριακόσια χρόνια αγρίων πολέμων, απίστευτων κακουργηματικών πράξεων και ποταμούς αιμάτων, η σιδηρόφρακτη Σπάρτη **«ισχυρώς προσέδεσεν (τους Μεσσηνίους) εις την αθλιότητα και τον σίδηρον»!** (Άρνολντ Τόμπη Σπουδή της Ιστορίας, μετ. Ν. Παπαρρόδου, Αθήναι 1962,σελ.178), δηλαδή μετέβαλε τους Μεσσηνίους σε είλωτες!

Το 660 π.Χ. οι Κορίνθιοι με αρχηγό τον τύραννο Κύψελο κατάσφαξαν τους Κερκυραίους στην Ιλλυρική Επίδαμνο. Η αποκορύφωση της κακουργίας τους ήταν η αποστολή 300 αγοριών αιχμαλώτων στις Σάρδεις να ευνουχιστούν προς τιμή της «θεάς» Κυβέλης! Ο βασιλεύς της Σπάρτης Κλεομένης το 505 π.Χ. σε μια από τις πάμπολλες εκστρατείες του εναντίον των Αργείων, των προαιώνιων και άσπονδων εχθρών των Σπαρτιατών, αφού ανάγκασε τον πληθυσμό να καταφύγει στο «ιερό» άλσος, έβαλε φωτιά και κατάκαψε πέντε χιλιάδες περίπου άμαχους Αργείους. Μαζί με αυτούς απανθρακώθηκε και αφανίστηκε το άνθος των νέων του Άργους! Η ιδιότητά τους ως ικέτες των κοινών «θεών» δεν τους έσωσε (Παυσ.3.4.1, Μεγ. Ελλ. Εγκυκλ. Φοίνιξ,τομ.Δ',σελ.77)!

Ο φοβερότερος όλων των εμφυλίων της αρχαίας Ελλάδος, ο πελοποννησιακός πόλεμος (431-404 π. Χ.), ο οποίος ευθύνεται κατά κύριο λόγο για την παρακμή της, είχε σαφώς χαρακτήρα θρησκευτικό. Πίσω από αυτή τη φρικτή αδελφική γενοκτονία, σε πανελλήνια κλίμακα, βρισκόταν το διαβόητο δελφικό «ιερό», το οποίο εξωθούσε τα δύο αντίθετα στρατόπεδα σε φονικότατες συγκρούσεις και ανείπωτες φρικαλεότητες με τους εκατέρωθεν χαλκευμένους ψευτοχρησμούς του (Θουκ. Ιστ. Α',4). Τα εκατέρωθεν σκοταδιστικά ιερατεία τελούσαν θυσίες μέσα και έξω από τα τείχη

στους κοινούς «θεούς» και προέβαιναν σε ανείπωτες άλλες δεισιδαίμονες τελετουργίες για τη νίκη του δικού τους στρατοπέδου! Οι Αθηναίοι είχαν καλέσει τον κρητικό απατεώνα ιερέα και μάντη Επιμενίδα να ... ξορκίσει το κακό, δηλαδή το θανατικό που τους είχε αποδεκατίσει, διότι το θεωρούσαν ως θεόσταλη τιμωρία!

Τη χειρότερη όμως γενοκτονία στην αρχαία Ελλάδα προκάλεσαν οι τέσσερις φοβεροί (ονομαζόμενοι από τους αρχαίους) «**ιεροί πόλεμοι**», (595-332 π. Χ.), οι οποίοι για τριακόσια περίπου χρόνια αποδεκάτισαν την Ελλάδα. Ονομάστηκαν «ιεροί», διότι έγιναν για το χατίρι του ψευτομαντείου των Δελφών (Θουκ. Ιστ.Α'3). Η εκεί αδίστακτη και σκοτεινή ιερατική συμμορία ήθελε να έχει την πολιτική και οικονομική ηγεμονία όλων των Ελλήνων, ακόμη και των βαρβάρων (Λυδών, Περσών, Ετρούσκων, Ρωμαίων κλπ. βλ. Μ. Ρ. Nilsson, όπου ανωτ.σελ.205). Όσες πόλεις δε συμμορφωνόταν και δε δήλωναν υποτέλεια σε αυτό είχε τη δύναμη να στρέφει εναντίον τους τις πόλεις που δήλωναν υποτελείς στο απαίσιο άντρο της δεισιδαιμονίας και του σκοταδισμού. Είναι πια αποδεδειγμένο πως η δελφική αμφικτιονία ήταν όργανο του δελφικού ιερατείου για την πραγματοποίηση των στόχων του. Οι πόλεις της Φωκίδος δε πειθάρχησαν. Συμμάχησε το ιερατείο διάφορες πόλεις – υποχείριά τους (Θεσσαλούς, Σικυώνιους, Αθηναίους, κλπ) και εκστράτευσαν εναντίον τους το 595 π. Χ. Το αποτέλεσμα ήταν φρικτό. Δύο φωκικές πόλεις οι Κήρα, η Κρίσις καταστράφηκαν ολοσχερώς. Οι κάτοικοί τους κατασφάχτηκαν άγρια. Ο ίδιος ο Σόλων διέταξε να ρίξουν δηλητήριο στα υδραγωγεία για να αφανιστούν όσοι είχαν γλυτώσει από τις ανηλεές σφαγές. Οι περιουσίες τους κατασχέθηκαν και αποδόθηκαν στο «ιερό» το ίδιο και οι περίφημες γαίες του κρισαιϊκού πεδίου (σημερινός ελαιώνας της Ιτέας). Οι κάτοικοι της Φωκίδος, όσοι γλύτωσαν από τις σφαγές, έφυγαν στα βουνά και αποδεκατίστηκαν από την πείνα και τις αρρώστιες. Επικοί είναι οι αγώνες των Φωκιδέων ηρώων **Φιλόμηλου** και **Ονόμακρου** κατά της δελφικής σφηκοφωλιάς, τους οποίους το «ιερό» και τα ανδρείκελα – υποτελείς τους, χαρακτήρισαν ληστές!

Για οικονομία χώρου, αναφέρουμε ακόμη ονομαστικά τις γενοκτονίες των Θηβαίων από τους συνασπισμένους Πελοποννησίους, που μας είναι γνωστή από την τραγωδία του Αισχύλου «**Επτά επί Θήβας**», του Ορχομενίων από τους Θηβαίους,

των Ερετριέων από τους Χαλκιδείς (700-650), των Μηλίων από τους Αθηναίους (416 π.Χ.), των Σαμίων από τους Αθηναίους (440 π.Χ.), των Θηβαίων από τους Μακεδόνες (337 π.Χ.), των κατοίκων της Δωδώνης και του Δίου από τους Αιτωλούς (219 π.Χ.), των Θερμίων Αιτωλών από τους Μακεδόνες (219 π.Χ.), των κατοίκων της Περγάμου (201 π.Χ.) και της Αττικής (200 π.Χ.) από τους ίδιους κλπ. Σε όλες τις περιπτώσεις η αρχαία θρησκεία και το ιερατείο της παρόντες και με ενεργό δράση!

Αυτή ήταν μια σύντομη, αλλά ηχηρή απάντηση στους νεοπαγανιστές και άλλους αρχαιολάγνους πλαστογράφους της ιστορίας. Η κατάσταση στην αρχαία Ελλάδα όχι μόνο δεν ήταν ιδανική, όπως θέλουν να την παρουσιάσουν, αλλά μάλλον άθλια για την πλειοψηφία των κατοίκων. Ιδανική ήταν για τους ελάχιστους αριστοκράτες και το αδίστακτο ιερατείο, το οποίο αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος της αριστοκρατίας, και η οποία λυμαίνονταν τη συντριπτική πληθώρα των «αγενών». Ο μεγάλος μελετητής της αρχαίας Ελλάδος Γ. Καψάλης έγραψε πως τα ιερατεία αποτελούσαν **«την κληρονομικήν θρησκευτικήν αριστοκρατίαν, (όπως) οι Ευμολπίδες και Κήρυκες στην Ελευσίνα, οι Βουτάδες και οι Φυταλίδες στην Αθήνα, και ούτω καθ' εξής»** (Μεγ. Ελλην. Εγκυκλ.Φοίνιξ,τομΙΒ'σελ.871).

Επισημαίνουμε, τελειώνοντας, τη μεγάλη αλήθεια, πως η ιστορία, ούτε γράφεται, ούτε μελετάται υπό το πρίσμα οποιασδήποτε συναισθηματικής κατάστασης, πολλώ δε μάλλον υπό την επίδραση θρησκευτικού φανατισμού, ή παθολογικής αρχαιολαγνίας και παθολογικού αντιχριστιανικού μένους, στην οποία βρίσκονται οι σύγχρονοι παραχαράκτες και πλαστογράφοι της! Η αγάπη προς την πατρίδα θα πρέπει να φιλτράρεται από την επιστημονική αλήθεια, διότι στην αντίθετη περίπτωση καταντά στείρος εθνικισμός με επικίνδυνες προεκτάσεις. Καταφανής περίπτωση παραχάραξης της ιστορίας μέσα σε απερίγραπτο εθνικιστικό παραλήρημα είναι ως γνωστόν η σκοπιανή προπαγάνδα, η οποία αγγίζει τα όρια της γελοιότητας. Διαπιστώνουμε με φρίκη πως ο παράλογος εξωραϊσμός της αρχαιοελληνικής κοινωνίας, όπως και η κακοποίηση της ιστορικής επιστήμης, από τους σύγχρονους «αρχαιολάτρες» αγγίζει τα όρια (δυστυχώς) της σκοπιανής εθνικιστικής αθλιότητας. Σχεδόν δύο αιώνες τώρα η πολύπαθη χώρα

μας δε μπορεί να απεμπλακεί από το λεγόμενο «κοραϊκό σύνδρομο», δηλαδή την ψυχοπαθολογικής φύσεως αρχαιολαγνία του ανεκδιήγητου φραγκοθρεμένου Κοραή, ο οποίος είναι ο πρώτος που ασέλγησε στην ιστορική αλήθεια. Ας σημειωθεί, πως ο εν λόγω «δάσκαλος του Γένους» παρακολουθούσε την οκτάχρονη εποποιία της εθνικής μας παλιγγενεσίας από τις εφημερίδες του Παρισιού, όταν χιλιάδες ξένοι φιλέλληνες ήρθαν στην Ελλάδα για να πολεμήσουν για την ελευθερία της και οι περισσότεροι σκοτώθηκαν για χάρη της!

Είναι ανάγκη λοιπόν οι υγιείς πνευματικές δυνάμεις του Έθνους να εγερθούν από τον λήθαργό τους και να αντισταθούν στην αφύσικη προγονολατρία, η οποία όχι μόνο δε μπορεί να βοηθήσει τη νεοελληνική κοινωνία, αλλά την αποχαυνώνει και τη βυθίζει σε επικίνδυνη ουτοπική ονειροπόληση. Οφείλουν να περιφρουρήσουν την επιστημονική αλήθεια και ιδιαίτερα την επιστήμη της ιστορίας, από κάθε παραχάραξη και κακοποίηση. Να κάμουν γνωστό σε όλους πως λαός που δε γνωρίζει την ιστορία του εκμηδενίζεται, και το χειρότερο: λαός που διδάσκεται και βιώνει διαστρεβλωμένη ιστορία καθίσταται επικίνδυνος, πριν την κατάρρευση του!

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ